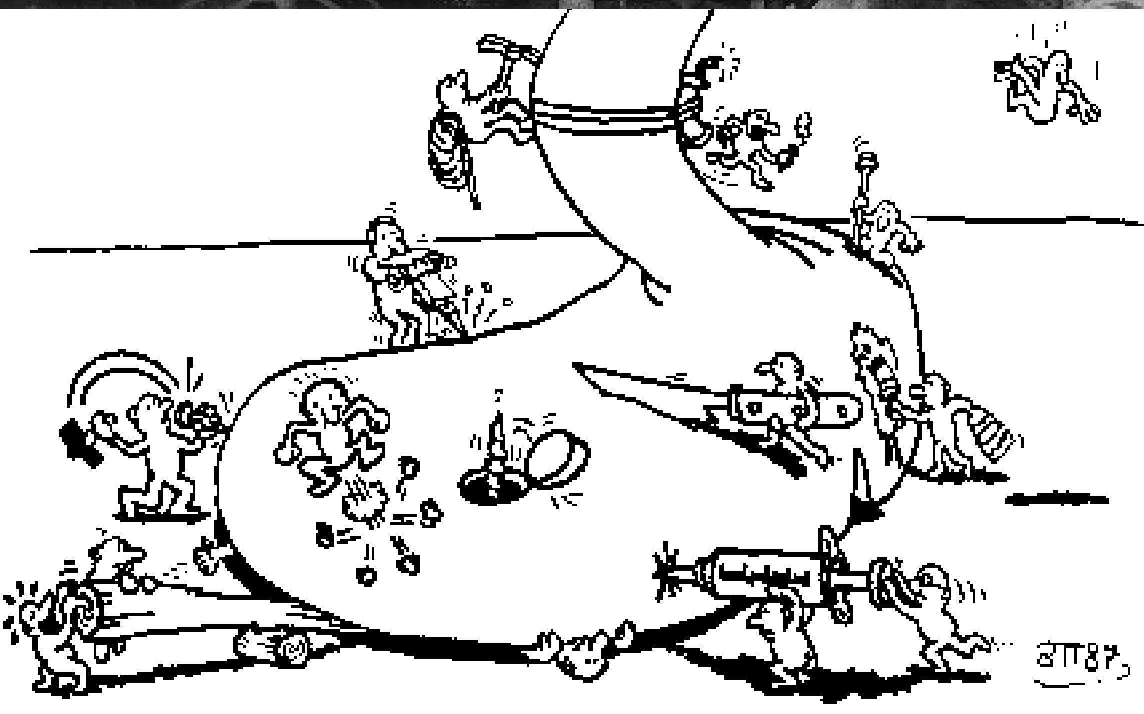
Vent del poble

Periòdic intercomarcal d'idees Llibertàries i Anarcosindicalistes

Portaveu de la CNT-AIT a les comarques de Girona

Número 3 — **2004 tardor - hivern 2005** — **3a època**

Continguts

Informació general........... 2

Laboral-sindical........ 3, 4, 5

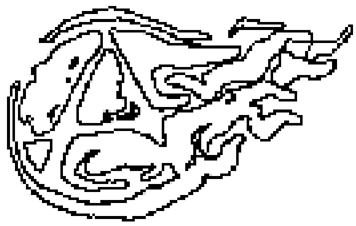
Crítica social... 6, 7, 8, 9, 10

Medioambiental.............. 11

Internacional............ 12, 13

Cultura............................ 14

Història........................... 15

Editorial

El nostre mitjà de premsa, de cultura, i de propaganda, en aquesta tercera època de coordinació entre els tres sindicats gironins, arriba al seu número 3 amb una mica de dificultat, degut a un enorme retràs en la maquetació.

Aqui ningú no cobra ni un duro, i és per això que la nostra acció té garanties de transparència i de ser fruit de la voluntat de qui té ganes d'expressar-se; i també és per això que de vegades ens costa assumir la constància, que tenim inculcada com a disciplina.

Aquest número cobreix doncs dues temporades: la tardor del 2004 i l'hivern que entra al 2005, i ja és el segon que s'imprimeix sobre paper ecològic.

En aquest número hi han intervingut 6 persones com a mínim, les quals ens hem repartit les tasques de coordinació, delegació dels sindicats, recolecció d'imatges, disseny gràfic, maquetació, correcció, impressió i distribució. Aquest equip de redacció està prou ben organitzat, però el què més fa falta rebre amb constància són els continguts (imatges i textos). Per a seguir provocant aquesta participació, plantejaré algunes qüestions d'actualitat:

- És millor que Nike i Puma deixin d'explotar al Marroc per a anar a la Xina?
- La Conferència Episcopal hauria d'escollir els mestres d'islam?
- Hauriem de poder comprar transgènics amb garantíes de què si ho són?
- Salvador Dalí era pintor, si, però era anarquista?
- El Primer de Maig tindrem l'Europa dels 25... treballadors?
- Ens hauriem d'associar a l'entitat "Paideia" de Girona?

Permanències

Tothom ens pot trobar físicament al sindicat per a fer consultes jurídico-laborals, conèixer el sindicat i ses activitats, a:

Figueres: Dilluns de 20.30 a 22.00; Dimarts de 19.00 a 21.00; Dimecres 19.00 a 20.00; Divendres 19.00 a 20.00h
Olot: Dilluns de 20:00 a 21:30h; Dimarts de 21:00 a 22:00h; Dimecres de 19:30 a 21:00h; Dijous de 21.00 a 23.00
La Bisbal: Dimarts de 20.00 a 21.00h; Dimecres de 21.30 a 22.30h; Divendres 10.30 a 11.30h

Editat per la CNT-AIT a les comarques gironines:

www.cnt.es/crcatalunya_bal

FIGUERES:
Poeta Marquina s/n , Apartat 103 - 17600 Figueres. Telèfon 972 673 288; Correu-e: cntfigueres arrova actiu.net
OLOT:
Alfons V, 6, Apartat de correus 85 - 17800 Olot. Telèfon 972 271 662. Correu-e: cntolot arrova actiu.net
LA BISBAL D'EMPORDÀ:
Marimon Asper 16, Apartat 29 - 17100 La Bisbal. Telèfon 972 645 398. Correu-e: cntlabisbal arrova actiu.net

Aquest número l'hem fet un equip de 6 persones més les autores dels articles i el personal d'impremta; ens ha costat uns 450 Euros, amb una tirada de 400 exemplars en paper de fabricació ecològica. Si vols col·laborar perquè això segueixi sortint, pots aportar algun artícle. Passa't pel local sindical de Figueres en horari de permanències, seu de l'equip de redacció, o escriu-nos.

COL.LABORA! SUBSCRIU-TE PER 10 EUROS L'ANY AL *VENT DEL POBLE*
Fes el teu ingrés i/o aportaciò solidària al compte bancari 2100-0013-72-0109171223 i envia'ns el resguard i les teves dades, i el rebràs a casa.

***** Tots els artícles són responsabilitat de qui els escriu, però sobretot de qui els llegeix *****

Mate y arcilla

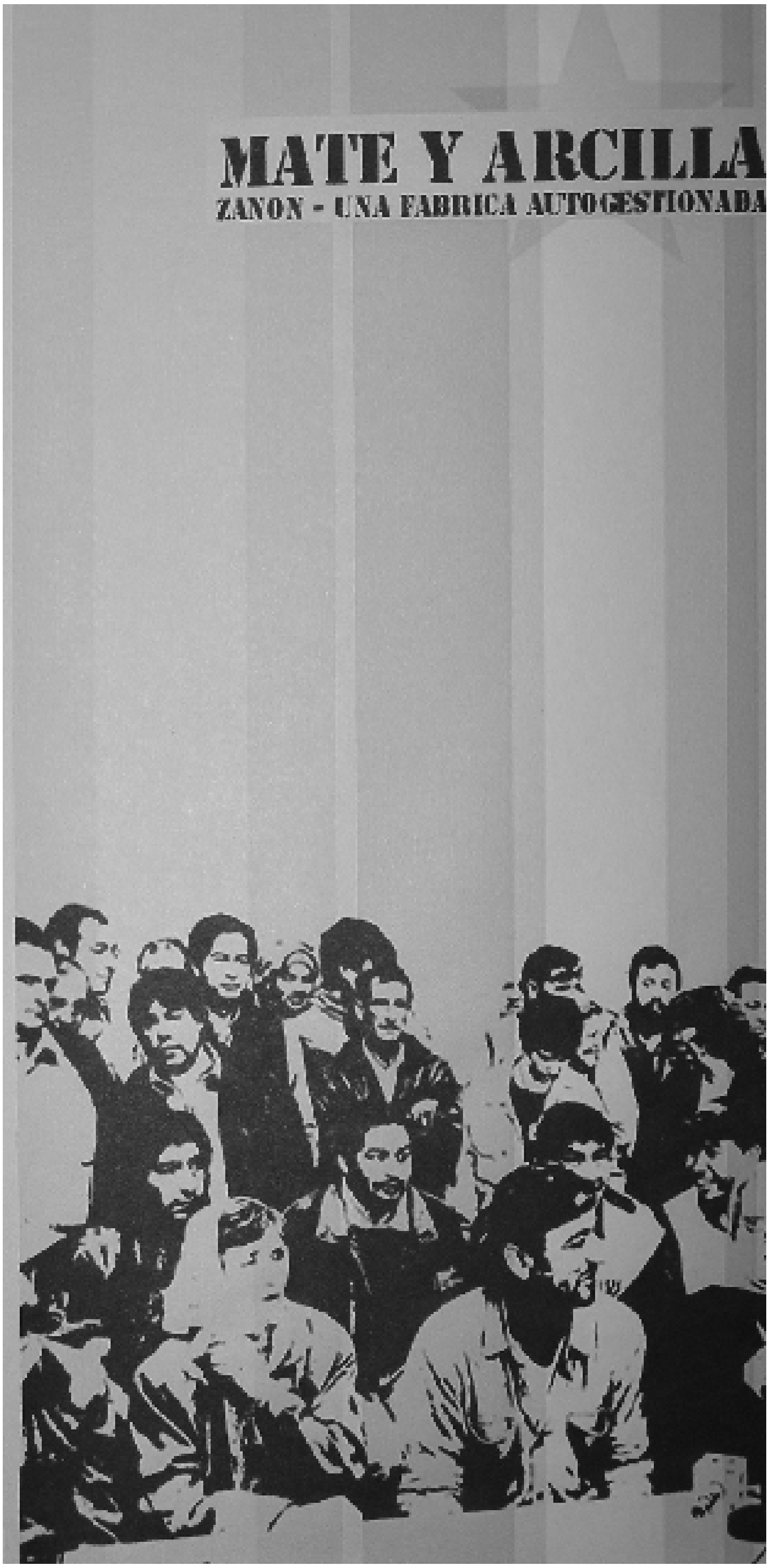
Sens dubte, els companys i companyes del col.lectiu de video AK KRAAK de Berlin, ens presenten un treball excepcional sobre l'ocupació per part d'uns tres-cents treballador@s d'una fàbrica ultramoderna a la Patagònia argentina.
Aquest video, amb una durada de 60 minuts VHS / PAL, plè d'esperança, il.lusió i lluïta, en primer lloc ens constata i reafirma la universalitat de la precarietat laboral i social en què es troba la classe obrera, juntament amb la desolació i destrucció a la que porta el terrorisme patronal. D'altra banda, també ens constata i reafirma que la solidaritat, l'esperit revolucionari i l'autogestió són valors universals vigents ahir, avui i sempre.

Veient aquest treball, s'ens plantegen diferents preguntes: què passaria si a l'estat Espanyol es produís un "corralito" com a l'Argentina?. Les organitzacions revolucionaries estariem preparades per fer front a aquesta situació? Podriem donar una alternativa real al despotisme capitalista, a la passivitat de les organitzacions sindicals i socials reformistes i a la traició de tots els partits politics?
Evidentment ens queda molta feina per endevant. Malgrat que políticament parlar de deures i obligacions no sigui correcte, sí que hauria de ser-ho posar els fonaments per una societat més justa i igualitària, en un temps en què la lluita sembla més un "hobbi" que un camí cap a la llibertat.

Aquest video el podeu trobar a les videoteques dels nostres Sindicats. Les organitzacions, ateneus i entitats que volgueu col.laborar en la distribució, poseu-vos en contacte amb la Secretaria d'Acció Sindical i Social del Secretariat Permanent del Comitè Regional de la CNT de Catalunya i Balears, trucant de dilluns a divendres de les 20:30h a les 21:30h al telèfon 972 508 724.

Jan

La premsa burgesa, coherent, servint l'empresariat

Només faig ressò d'un exemple d'allò que és tant habitual trobar quan es busca feina, i només molesta quan es vol ser tractat com una persona.

"El Punt" del dia 26-09-2004, en la seva secció de classificats "Demandes de treball", publica un anunci en el què demanen una Auxiliar Administrativa amb coneixements d'Oficial administratiu (pàgina 68). A més a més diuen que aquesta persona controlarà els estocs de l'empresa. Doncs bé, haig de fer unes quantes observacions sobre l'anunci d'aquesta gentussa:

- Definició de "Auxiliar administratiu" (acceptada per l'administració pública i privada): És el treballador que, com a ajudant d'un Oficial Administratiu i amb dependència tant de personal intern com d'assessors externs, realitza funcions elementals i auxiliars de naturalesa administrativa sense iniciativa, fent la mecanització de documents, registre i arxiu, tramitació de documents, repartiment de correspondència, atenció telefònica i personal de públic i visites, recepció i similars, fent servir les tecnologies ofimàtiques i amb un grau d'autonomia limitat per la prèvia definició dels procediments administratius que s'hagin preestablert.
- En l'anunci requereixen FP2-administratiu, és a dir, titulació d'Oficial Administratiu. Això ja pressuposa una explotació adicional de qui ha cursat aquests estudis, perquè no pot esperar tenir les condicions de treball que corresponen a la seva qualificació: cobrarà com a auxiliar fent la feina d'un oficial.
- Només en els anuncis en què demanen un professional amb nom *unisex* o en els dos gèneres admeten persones dels dos sexes (és fàcil de comprovar; si es demana una dependenta i truca un home, ja l'esbronquen per no entendre l'enunciat de l'anunci). Amb això vull dir que l'empresa anunciant ja preestableix que la seva plaça administrativa només la pot cobrir una persona que tingui vulva en comptes de penis.
- Com en tants anuncis passa, l'empresa emet el comunicat de forma anònima, fórmula que serveix únicament per a protegir-se de la inspecció, denúncia o coneixement de la candidata per a saber a quin forat es fica.

- Com també sol passar amb anuncis anònims de treball, donen una forma de contacte que no permeti fer preguntes, i sigui l'empresari l'únic posseïdor d'informació, transgredint a més a més la legislació sobre protecció de dades personals que obliga a fer públic on són i com accedir a les dades emmagatzemades. En aquest cas és el fax 972 171 311.
- RESULTA que en la mateixa secció d'ofertes de treball s'anuncia habitualment l'Oficina de Defensa de l'Audiència (de la Generalitat de Catalunya) donant el número de telèfon 901 100 321. Jo fa temps que quan el veia pensava "*Caram! ara es preocupen també dels abusos en ofertes de treball!*". Doncs aquesta vegada m'he decidit a trucar, i la ràpida resposta que m'han donat és que no s'ocupen de la premsa escrita, i que no saben què hi fa aquell anunci allà. M'han repetit la mateixa resposta quan els he dit que aleshores em volia queixar de la mateixa Oficina de Defensa de l'Audiencia, i han afegit que puc provar amb el Col.legi de Periodistes (telèfon 933 171 920).

Conservant la credulitat ciutadana fins al final, truco al Col.legi de Periodistes, i em deriven al "Consell d'informació". Els explico els casos, i em responen que només s'ocupen de les informacions escrites pels mateixos periodistes, i que no saben qui s'ocupa d'aquests temes.
- FINALMENT m'he decidit a trucar a "El Punt" (telèfon 972 186 400) on m'han derivat a una persona que treballa amb els anuncis. Aquí ja he tingut ànim per a fer-li una bateria de preguntes només de l'anunci laboral, obtenint les següents respostes:

1. Que no faciliten cap dada de l'anunciant, i que això és un dret de l'anunciant que sol exercir per a evitar que se'l truqui preguntant pel sou que es cobrarà.
2. Que segurament demanen un Oficial Administratiu perquè volen una persona ben preparada, i enlloc diu que les condicions seran les d'un Auxiliar Administratiu.
3. Que l'anunciant pot publicar el què vulgui, i que no hi ha vulneració de cap llei.
4. Que no tenen cap via prevista per a les reclamacions, i que puc escriure una "Carta del lector".

Tenim el que ens mereixem?

Es va acabar la temporada d'estiu i tots els mitjans de comunicació burgesos asseguren que la temporada turística ha anat bé tot i no haber arribat al 100%. Ara bé, continuen matxacant-nos amb el missatge de que el sector ha de seguir adaptant-se a la realitat per tal d'evitar un futur incert (baixada d'ingressos) i ho justifiquen amb excuses variades: que si la oferta supera la demanda, que si el turisme és de baixa qualitat (que no gasta gaire), que si cal més flexibilitat laboral, etc.

Quanta hipocresia amaga el sector turístic d'aquest país!! Que quedi ben clar que el model existent és el que ells han implantat durant anys i que tant profit els hi donat. És evident que hi ha masses instal.lacions hoteleres però, ¿no és cert que els defensors del capitalisme asseguren que el mercat es regula segons la lliure oferta sense tenir en compte la demanda?.

També es queixen, en general, de la qualitat del turisme però només cal fer un tomb per la Costa Brava, per tal de constatar (excepte comptades excepcions) el grau de "qualitat dels seus serveis" respecte al preu desorbitat de les seves tarifes. És ben evident que els marges de benefici a l'hosteleria són descarats, però a més a més, el grau de profesionalitat dels treballadors/es del ram va decaient de manera alarmant.
Arribat a aquest punt parlarem del que realment ens importa, els problemes en que es troben els treballadors/es del sector. Perquè de veritat, si la patronal per diners ara o preveu perdre'n en un futur pròxim, que s'ho sol.lucionin ells ja que ells ho han provocat i no cal que patim, deuen tenir les butxaques plenes de tot el que han anat guanyant durant tants anys de "temporades satisfactòries".

Evidentment, una de les maneres de guanyar diners del sector és, i ha sigut sempre, estalviar-se costos laborals, és a dir, estafar i explotar als treballadors/es a través de múltiples pràctiques inmorals e il.legals. Es podria començar enumerant els múltiples contractes temporals precaris que es realitzen als principis de temporada i que encobreixen la necessitat dels empresaris de disposar de mà d'obra barata i fàcil d'acomiadar. Fet que tambè evidencia, encara que no ho vulguin reconèixer, la necessitat d' augmentar les plantilles per excés de feina, en definitiva, més beneficis.
Aquests contractes solen reflectir unes dades que, generalment, són falses ja que, per exemple, les categories professionals que s'hi descriuen, no són les que realment està excercint el treballador/a. Tampoc les dates de començament o finalització de contracte solen ser gaire verídiques, així com les condicions de les feines, que venen reglamentades pels convenis.

Perquè si volen parlem del que, segons la llei s'hauria de fer i el que realment s'està fent, com treballar més de cuaranta hores setmanals sense reconèixer les que es fan de més com a extraordinàries, no tenir dret a gaudir dels descansos setmanals ni dels festius renumerables, tenir que firmar liquidacions i cartes d'acomiadament en blanc abans d'accedir a la feina, no tenir els mínims graus de seguretat e higiene als centre de treball. En definitiva, no voler aplicar una legislació que, recordem-ho, ells fan al seu gust (amb el consentiment de les administracions públiques i les seves gestores sindicals) sense tenir en compte la voluntat dels treballadors/es.

Els exemples d'irregularitats, així com d'estafes manifestes, són massa extensos i només cal analitzar les últimes declaracions públiques del conegut president de la patronal del sector a Girona, el senyor Antonio Escudero, que reconeix obertament que només el 60% dels treballadors/es del sector tenen els papers en regla. És a dir, proclamen que tenen un alt grau de treballadors/es en condicions de semi-esclavatge (tots sabem que el sistema no et concedeix drets si no et trobes en situació legal).

Seria terriblement aclaridor de la situació en que ens trobem, el fet que els treballadors/es podèssim obligar a la patronal a fer públic un estudi concís de la situació real en que es troben les condicions laborals del sector turístic. Evidentment, i per eliminació de les parts interessades, només seria verídic si es realitzés sota un exaustiu control per part dels treballadors/es que conèixen, com ningú, les condicions en que es troben inmersos/es. I aquí és on tindríem que reflexionar, ¿la situació actual és deguda a la voluntat manifesta de la clase empresarial, o al contrari, és degut a la debilitat en que es troba la clase obrera que es veu incapaç de imposar la seva voluntat?. Potser ja és hora d'entendre que si ells fan és perquè nosaltres, amb la nostra passivitat, els hi deixem fer.

Elogio a la mujer brava

Héctor Abad (extret de semana.com)

A los hombres machistas, que somos como el 96% de la población masculina, nos molestan las mujeres de carácter aspero, duro, decidido. Tenemos palabras denigrantes para designarlas: arpías, brujas, viragos, marimachos. En realidad, les tenemos miedo y no vemos la hora de hacerles pagar muy caro su desafío al poder masculino que que hasta hace poco habíamos detentado sin cuestionamientos. A estos machistas incorregibles que somos, machistas ancestrales por cultura y por heréncia, nos molestan instintivamente esas fieras que en vez de someterse a nuestra voluntad, atacan y se defienden.

La hembra con la que soñamos, un sueño moldeado por siglos de prepotencia y por genes de bestia (todavía infrahumanos), consiste en una pareja joven y mansa, dulce y sumisa, siempre con una sonrisa de condescendencia en la boca. Una mujer bonita que no discuta, que sea simpatica y diga frases amables, que jamás reclame, que habra solo la boca para ser correcta, elogiar nuestros actos y celebrarnos bobadas.
(...)
Este ideal que las revistas de moda nos confirman, pueden identificar-se con una especie de modelitode las que salen por televisión, al final de los noticieros, siempre a un milímetro de quedarse en bolas, con curvas increíbles (te mandan besos y abrazos aunque no te conozcan), siempre atu entera disposición, en apariencia como si nos dijeran " nomás usted me avisa y yo le abro las piernas", siempre como dispuestas a un vertiginoso deshaogo de líquidos seminales, entre gritos ridículos del hombre (no de ellas, que requieren más tiempo y se quedan a medias).

A los machistas jovenes y viejos, nos ponen en aque estas nuevas mujeres, las mujeres de verdad, las que no se someten y protestan, (...) Porque esas mujeres nuevas exigen, piden, dan, se meten, regañan, contradicen, hablan y sólo se desnudan si les da la gana. Estás mujeres nuevas no se dejan dar ordenes, ni podemos dejarlas plantadas, o tiradas, o arrinconadas, en silencio y de ser posible en roles subordinados y en puestos subalternos. Las mujeres nuevas estudian más, sabén más, tienen más disciplina, más iniciativa, y quizá por eso mismo les queda más dificil conseguir pareja, pues todos los machistas les tememos.

Por eso a las nuevas mujeres, si uno logra poner bajo control al burro machista que llevamos dentro, son las mejores arejas. Ni siquiera tenemos que mantenerlas, pués ellasno lopermítirian porque saben que ese fue siempre el origen de nuestro dominio. Ellas ya no se dejan mantener, que es otra manera de comprarlas, porque saben que ahí- y en la fuerza bruta- ha radicado el poder de nosotros los machos durante milenios. Si las llegamos a conocer, si soportamos que nos corrijan, que nos refuten las ideas, nos señalen los errores que jo queremos ver y nos desinflen la vanidad a punta de afileres, nos daremos cuenta de que esa nueva paridad es agradable, porque vuelve posible una relación entre iguales, en la que nadie manda ni
es mandado. (...)
Al principio nos dará rábia, ya no las veremos tan santas y abnegadas como nuestras santas madres, pero son mejores, precisamente porque son menos santas (las santas santifican) y tienen todo el derecho de no serlo (...)

Somos animalitos todavía, los varones machistas, y es inútil pedir que dejemos de mirar a las muchachitas "perfectas". Los ojos se nos van tras ellas, tras las curvas, porque llevamos por dentro un programa tozudo que hacia allá nos impulsa, como automatas. pero si logramos usar tambiés esa heréncia reciente,el córtex cerebra, si somos mas sensatos y racionales, si nos volvemos más humanos y menos primitivos, nos daremos cuenta de que esas mujeres nuevas, esas mujeres bravas que exigen, trabajan, producen, joden y protestan, son las más desafiantes, y por eso mismo las más estimulantes, las más entretenidas, las únicas con quienes se puede establecer una relación duradera, pòrque esta basada en algo más que ebracitos y besos, o en coitos precipitados seguidos de tristeza: nos dan ideas, amistad, pasiones y curiosidad por lo que vale la pena, sed de vida larga y de conocimiento.

Vacunació indiscriminada

Les quatre enfermetats benignes (sarrampió, paperes, rubeola i tetosferina) s´han considerat durant moltes generacions com a afeccions infantils que resulten favorables pel desenvolupament del nen/a, i per a la maduració del seu sistema immunitari. Sovint s'observa, que després de patir-les, molts nens i nenes experimenten avenços o canvis beneficiosos a nivell de conducta, del creixement, d'adquisició de la marxa o del llenguatge; així com també millores en algunes afeccions cròniques com l'asma, l'eczema, convulsions, enuresis etc... Molts pares, educadors i professionals sanitaris coincideixen al constatar els beneficiosos afectes d'aquestes enfermetats contagioses infantils de naturalesa benigna.

Les enfermetats infantils resoltes convenientment donen a l'organisme vitalitat i enforteixen la salut. En canvi, les enfermetats infantils "mal resoltes" o "no passades", sembla ser que guarden relació amb la posterior aparició d'enfermetats degeneratives en l'adult, segons estableixen alguns estudis epistemològics.

Un altre factor per desestimar la vacunació indiscriminada contra aquestes enfermetats benignes és que la immunitat que proporciona la vacuna és inferior a la que conquereix l'enfermetat natural.
Una vacuna s'obté, en general, a partir dels virus o bactèries causants de l'enfermetat que han estat debilitats i tractats al laboratori per atenuar la seva activitat. Al introduir aquests gèrmens debilitats o inactivats a l'organisme, s'estimulen certs mecanismes defensius; es pretén que l'organisme adquireixi unes defenses amb les que estar preparat per si de cas, defendre's dels gèrmens normals amb els que més tard pot entrar en contacte.
La vacuna activa uns mecanismes de defensa destinats a protegir l'organisme d'un contagi posterior, de forma similar a quan es contrau l'enfermetat natural. Però en aquest cas, el procés és diferent.

Per exemple el sarrampió, aquesta enfermetat es contrau a través de l'aire inspirat. El virus present en l'aire és primer interceptat per les mucoses respiratòries, després es captat pel sistema limfàtic on provoca una primera reacció de defensa, i finalment, si aconsegueix atravessar aquestes dos barreres, cosa que no sempre passa, afecta a tot el conjunt de l'organisme. Aleshores apareixen els símptomes típics de l'enfermetat: febre, erupció, conjuntivitis, tos... acompanyats per una reacció general de defensa que proporciona una protecció definitiva contra l'enfermetat, que mai més es torna a contraure. A l'hora s'incrementa la resistència global de l'organisme; aquest enfortiment serà útil més tard contra altres enfermetats.

Hi ha nombrosos exemples d'irrupció del sarrampió entre individus vacunats, per exemple a EEUU la vacuna del sarrampió ha estat disponible des de 1957 i la vacuna Triple Vírica contra el sarrampió, les paperes i la rubeola des de 1975. Però tot i això, des del 1983 fins al 1990 hi ha hagut un creixement del 423 / en el nombre de casos del sarrampió. Sembla ser que la vacuna crea una susceptibilitat retardada amb major risc d'efectes adversos. Hi ha ara molts casos de sarrampió "atípic" en nens vacunats i adults i amb freqüència casos hospitalitzats amb febres altes i pneumònia, resistent a molts tractaments. Hi ha fortes evidències que suggereixen que la immunització contra el sarrampió no funciona, d'aquí la necessitat de revacunar la població entre 5 i 16 anys (al Regne Unit), tot i la campanya de vacunació de la Triple Vírica.

La immunització no crea una immunitat segura i duradora comparada amb la immunitat adquirida naturalment.

"The informed Parent" Trevor Gunm B.sc.

"Liga por la Libertad de Vacunación" Clínica Loto Blanco (Madrid)

Malgrat que en les darreres eleccions generals (març 2004) va canviar el panorama polìtic espanyol, pensem que aquest article escrit com resposta a la obligatorietat de la religió a l'escola , es totalment vigent. Podreu observar que alguns paragrafs no se avenen a l'actualitat pèro s'entenen perfectament. L'article es de Josefa Martín Luengo del Colectivo Paideia.
Recordar-vos que la CNT a nivell estatal té començada una campanya: la religiò fora de l'escola.

De nuevo la religión (1)

Este país, en el cual hemos nacido -muy celtibérico él-, añora siempre el pasado y teme el futuro, cual adolescente inseguro España se aferra a la infancia y se asusta de la juventud; ama lo conocido y rechaza lo nuevo; un país que se duermerecreándose en sus ancestros y encarcelando cualquier hálito de libertad.
Este país se mantiene en una constante confrontación generacional en donde la gente "mayor" reprime, controla e impone sus "valores" a la gente "joven" que quiere la libertad, el cambio y el progreso.

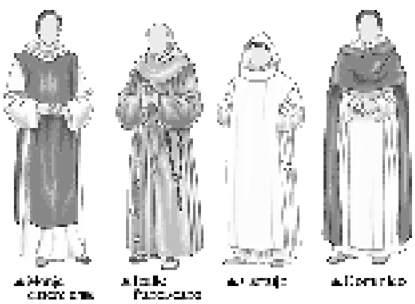
España "la católica"; "la reserva espiritual de Europa", siempre aferrada a un tradicionalismo feroz, aparace de nuevo con sus dramáticos dogmas para frenar la evolución de un país. Una vez más la Monarquía y la Iglesia van de la mano con el apoyo de las "familias" ricas que nunca se resignaron a perder su poder. De nuevo, este tanden ve con horror que su España, su coto privado, camine por sendas de modernidad.
Las derechas españolas, siempre las mismas, se mantienen constante en su miedo por todo lo que suene a izquierdas. El grito de "vienen los rojos", ha sido, lamentablemente hoy tan vigente como hace 60 años. Su espiritu totalitario se deja ver en todas sus acciones políticas que detienen a los intelectos y confunden a la mayoría con sus "definiciones"; antes rechazaban de plano el Estado democrático, laico y abierto, actualmente lo están utilizando para imponer su fascismo solapado.
Una sociedad progresista y democrática, tiene como enemigos permanentes a una Iglesia estatal influyente, un ejército poderoso y a un capitalismo fuerte..Una tríada que garantiza un estado fascista, una vuelta al pasado y una paralización del progreso.

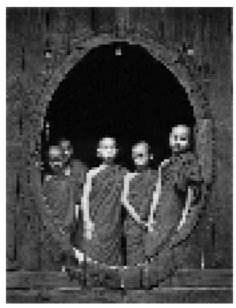
El gobierno actual, impregnado de la autoridad que le confiere la historia reciente, va recuperando paulatinamente los colectivos que precisa para imponer y mantener un estado totalitario acaramelado, y para ello, está devolviendo el poder a quienes lo tuvieron tanto tiempo con el paréntesis de los primeros años de la democracia.

Los nietos de los franquistas van reconquistando su "herencia" y con poses más o menos aprendidas de "nuevos demócratas" van fijando sus estamentos y recuperando sus privilegios.
No vamos a olvidar que el franquismo caudillista, necesitó de la Iglesia católica para "ideologizar" a sus nuevas generaciones; durante este lamentable tiempo, "valor y virtud", fueron sinónimos de doctrina católica; los valores y las virtudes católicas, fueron los instrumentos de represión y el sometimiento a través de la manipulación inconsciente de la infancia y la juventud, así como la introyección de un férreo principio de autoridad patriarcal y del miedo al castigo que se padecía ante cualquier infracción.

La educación, en este país, antes y después de la dictadura, salvando los años de la República. ha estado en manos de la Iglesia apoyada y sustentada por el estado, bien fuese monárquico o franquista o democrático.

Durante la segunda República, el tema religioso dividió al país en dos mitades ya que la capacidad de modernizarla era inviable, así como de menoscabar su poder e influencia en todas las capas sociales, unas por alianza y otras por sometimiento. La dictadura consiguió con la eliminación de cualquier persona disidente, reducir considerablemente el espiritu anticlericalista de aquella época; ya que muerta la oposición y reeducada la población poco podía hacer el progreso para conseguir un avance.

Las mentes infantiles se construyen con los datos y experiencias que se aportan por medio de la educación y si la educación es prioritariamente católica, esta se situa en las antípodas del racionalismo y el cientificismo.

El mito de la masculinidad

Masculinidad y feminidad son un mito inexistente, etéreo, un conjunto de valores y modelos de comportamiento no explicitados verbalmente, pero que todo el mundo parece conocer y aceptar (y así nos luce el pelo). Poseen una mística, una sublimación de los valores, pero también una estética, una moral privativa, la represión de los malos vicios que han de ser, como no, corregidos.

Tanto la masculinidad como la feminidad son aprendidas, no escogidas libremente, mediante el empleo de un sinfín de mecanismos psico-sociales más o menos eficaces que comienzan a ponerse en funcionamiento incluso antes del nacimiento de la persona. Pensemos por ejemplo, en el deseo de los padres de que el bebé sea de un determinado sexo; al decir "prefiero que sea una niña porque las niñas son más tranquilas, buenas, etc." o, al contrario preferir a un varón por las características inversas o simplemente para mantener el legado paterno, ya se está entrando en los estereotipos -un terreno peligroso-, lo cual deja entrever que la educación que recibirá el/la niñ@ por parte de esos padres se corresponderá exactamente con las espectativas que ellos reservaban para cada género:

¿Cómo no va a ser tranquila la niña si se la educa para la pasividad y el encierro, o agresivo y travieso un niño si es educado en y para la cultura de la violencia?

La construcción de la identidad de género se iniciaría en la primera infancia, a partir del reconocimiento del propio sexo por oposición (es decir, soy niña porque no soy niño y viceversa) y de la consiguiente imitación de los rasgos de género asociados al sexo en el que la persona se ha visto reconocida. A partir de la concepción de su entorno más inmediato (la familia por lo general) el yo inicía un proceso de construcción identitaria individual. En el caso masculino, el niño aprende pronto cuáles son las diferencias entre el padre y la madre, quien asume los rasgos de poder y quien los de pasividad y de que modo se ejerce ese poder. En el caso del padre, el poder se manifiesta en el distanciamiento de los roles psico-emocionales que impliquen afectividad, asumidos por la madre y las tareas que están relacionadas con un comportamiento sensible. El niño se reconoce biológicamente en el padre y cree que para ser como él ha de imitar su actitud y reprimir todos los rasgos que identifica con la figura femenina.El miedo del niño a no ser aceptado en un ámbito contextual muy definido (cualquier espacio donde se representa la i-lógica patriarcal) le empuja a adoptar un rechazo hacia la parte de sí mismo que no aparece en el modelo masculino genético (lo que el niño ve en el adulto), un miedo que se va incrementando cuando el niño alcanza la socialización y se relaciona con los miembros de un grupo. Cuando esto sucede, la "masculinidad" será cuestionada a la vez que reforzada por la presión grupal (éste no es un fenomeno propio únicamente de la fase infantil, sino que pervive en los grupos de hombres de cualquier edad, los cuales parecen vivir pendientes sólo de demostrar a los otros su nivel emergente de "masculinidad" y de ridiculizar a quien no haga alarde de la misma).

Al niño se le educa para la violencia a través de la estimulación que es un rasgo primitivo que es la agresividad, el cual si fuera reprimido o no tolerado desaparecería con el tiempo; al ser reforzado en lugar de negado, se convierte en norma de conducta.

En la escuela el niño aprende a nombrar el mundo masculino y a obviar, por tanto, la presencia femenina en ese entramado difuso que supone para él el mundo, por otra parte, el discurso androcéntrico impregna los contenidos de la enseñanza, tanto en letras como en ciencias y la idea general que el niño extrae es que la Razón ha sido siempre "cosa de hombres", así como el poder político y las grandes hazañas históricas (cabe señalar la mitología fascistoide y militarista que inunda los libros de texto), mientras que las mujeres son lo Otro, lo misterioso, lo apartado de esa realidad aprendida, lo que está excluido y que no se define por sí mismo y lo que hay que definir.

Y el feminismo, ¿qué?

Una pequeña decisión en la moral facilona del amo y el esclavo vendría a plantearnos la gran duda: ¿Es acaso el poder masculino un poder explícitamente elegido por sus detentores? ¿Acaso no son ellos también víctimas de la irracionalidad de un mundo putrefacto, o al menos lo han sido en algún momento de sus vidas?. Parece claro que es así, por lo cual se debe desechar esa vieja idea del patriarcado como una especie de subproducto aparecido de manos de una confabulación de hombretones (que serían "todos los hombres") y plantar cara al problema tal y como nos viene dado, sabiendo que no existe una absoluta inocencia femenina ni una total vilidad masculina, y que tod@s seremos víctimas y cómplices a un tiempo del sistema patriarcal mientras no hagamos para superarlo. No creo que la lucha y el debate feminista sea solamente un asunto de mujeres, así como tampoco creo que la lucha anticapitalista y la contrainformación sean territorios reservados a los hombres, ni que un hombre sea más o menos "macho" en función de los enfrentamientos físicos o verbales mantenidos con la policía durante su "vida revolucionaria". Entiendo el feminismo como una crítica radical hacia el sistema que me envuelve, y por supuesto una visión no excluyente, que puedo compartir perfectamente con un hombre. El feminismo para mí es el método para analizar la historia desde el bando de l@s excluid@s, l@s que no figuran en los libros del colegio (eso sí, ilustrados a todo color), y es respuesta en casa, en la calle y en nuestros espacios liberados........ Es una forma de insumisión social, contribuye a mi reconstrucción identitaria (mi "reinvención" como persona) a la vez que trata de tener una incidencia social, y es a la vez reacción y propuesta creativa. Seguramente nos quedan muchas contradicciones por superar, sobretodo en lo que concierne a la vida personal, a la cotidianidad de cada un@, pero un exámen individual y una depuración de las actitudes negativas que alberga cada un@ nos ayudaría a tod@s a funcionar de una manera alternativa, contra la lógica patriarcal imperante.

Laia, del colectivo
Les tenses ben

Moderna cicatriu per a La Garrotxa

Els aliats de l'empresariat, una vegada més, estan escorxant el territori per a què sigui cuinat pel capital. L'Administració pública, molt socialdemòcrata ella, demostra amb força i poder que el territori és de la seva propietat, com a delegada de la indústria capitalista.

A La Garrotxa estan foradant tota la vall del Fluvià com si fos un sorral de col.legi, per a ampliar el caudal de cotxes i camions que han d'emplenar les nostres vides, i que han d'ocupar el planeta substituïnt la resta de vida existent.
La lògica aplicada aquí, com arreu, és que per a resoldre els problemes de transit (el colapse i els accidents), la solució és obrir noves i enormes carreteres, que així els cotxes podràn córrer més i no farà cap falta desenvolupar el transport públic o col.lectiu... perquè igualment ja és una merda! i ja es desenvoluparà "solet" el transport individual.

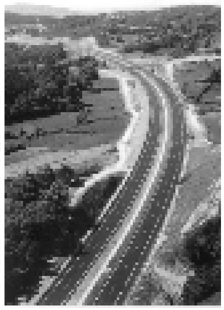
La indústria petrolera continua essent la principal donadora de sang d'Occident, i en sintonia amb això la indústria automobilística necessita estar en permanent expansió. Milers i milers de cotxes han de sortir de fàbrica per a satisfer les necessitats virtuals que ens inculca la nostra principal educadora adulta: la televisió. Com que ni tan sols el creixement de població absorbeix aquest monstre industrial, també cal estimular-nos a llençar milers i milers de cotxes, encara que fins i tot l'Administració pública ens hagi de subornar amb els seus "plan renove".

Tones i tones de CO_2 a l'atmosfera cada dia, asma bronquitis i alèrgies per a tothom, un munt de quilòmetres de passos naturals tallats, dotzenes d'animals premsats contra l'asfalt, un riu de capes de quitrà enganxat a la terra, muntanyes de cotxes desvallestats en dipòsits amb difícil tractament, tot sota la simpatica banda sonora "¿te gusta conducir?", sumada a l'uniforme bram de motors i rodes per tota la comarca, tot l'any, i tot el dia.

Potser faig aquestes reflexions perquè no vaig assistir als "diàlegs" del *Fòrum 2004* que de ben segur que tractaven el tema, i de ben segur que el govern de la Generalitat en prenia nota. Les autopistes de la informació tampoc són encara prou ràpides per als governants, com per a què els arribi l'alarma que va sonant per tot el món. Si als països rics som així de polits, no em vull ni imaginar la merda que els estem enviant a la resta del planeta, basada en les sobres que a nosaltres ja ens fan fàstic.

Els vaixells petrolers també acabaran tenint les seves autopistes asfàltiques, de tants reguerots de petroli que van deixant pel mar, desde Tarragona i fins a Kuwait. Ràpid ens oblidem de què, tot aquest joc de cotxes, grues i excavadores, té alguna relació amb la guerra. Això és el caos, i no l'anarquia.

Amor paternal, això és tot el què té el nostre govern per a nosaltres.

L'escopidor: NG

La masturbación provoca un nuevo cisma en la Iglesia católica

Tras la experiencia con la corporación Microsoft al patentar la acción de pulsar el botón del ratón de ordenador, este invierno hemos recibido confidencias desde el Vaticano de lo que es ya una fervorosa polémica entre las estructuras eclesiásticas que se disputan el poder.
El problema surgió cuando llegó a la residencia papal de Ciudad del Vaticano una llamada urgente proveniente de la ciudad holandesa de Rijswijk. Después de una frenética deliberación, y de recibir también un fax muy ilustrado de la Oficina Europea de Patentes en la misma ciudad holandesa, los cardenales residentes en el edificio tuvieron que irrumpir en los aposentos del Papa para advertir al supremo anciano de el golpe de estado que suponía la notícia: La nueva orden católica seguidora de Onán, los Onanistas, ha patentado la masturbación.

El caso es que los sorpresivos cardenales tuvieron que recomendar immediata cautela al zumo pontífice, ya que éste se estaba inspirando físicamente en la obra de Santa Teresa de Jesús precísamente en ese momento, y no había pagado el canon exigido por la orden de los Onanistas. Con suma dificultad el anciano sólo había podido ejecutar 2 movimientos en cinco minutos, pero la terrible notícia le hizo saltar de la cama como si de fuego se tratara.

Robo, estafa, infidelidad, traición, y más indignadas palabras salieron de su babosa boca, mientras los presentes buscaban apresuradamente qué sagrada escritura podría ser legalmente útil para reclamar la titularidad mundial de la patente. Los siguientes días, presa del pánico, el rey de Roma (que por la puerta asoma) ha corrido a escribir a todos los cardenales y obispos para contener la temida fuga masiva de curas hacia una nueva escisión eclesiástica, arruinando el monopolio vaticano.

Nota reciente (28-12-2004): A estas fechas, no tenemos más datos del asunto, excepto que el zumo pontífice cada vez está más blanco, y jadea con dificultad al respirar.

Gran mentida per davant, per darrera, pels costats, i per les parts baixes

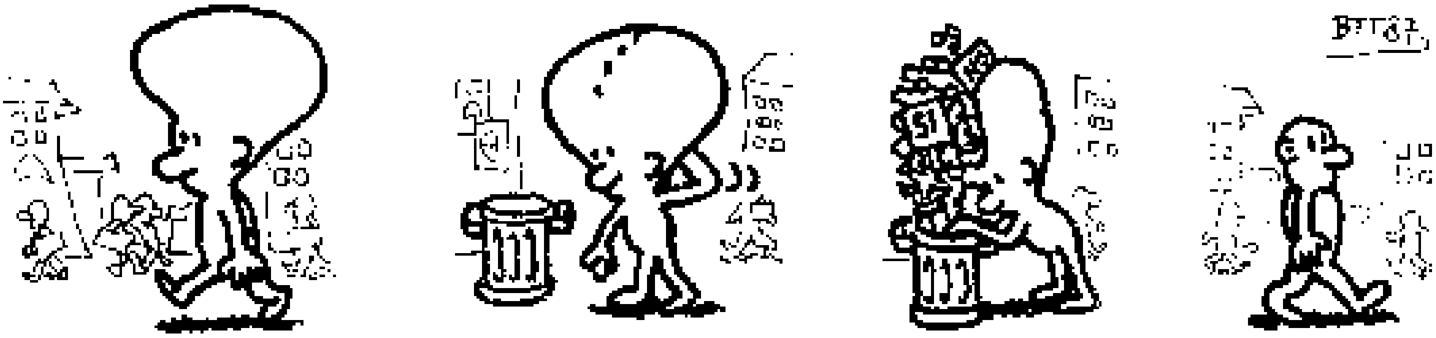
Hem de diferenciar entre el què és una mentida i el què és un error: un error seria donar una informació incorrecta sense ser conscients de l'error, però mentir és dir una cosa sabent que no és veritat. Així doncs ja tenim la base per a formular aquest nou tractat europeu, començant per anomenar-lo constitució.
Potser als pares del "Patriotismo constitucional" això els servia d'enllaç sentimental per a inaugurar un nou patriotisme: el dels Estats Units d'€uropa (US€). Per a esquematitzar el meu frontal atac a aquest nou document liberal, li donaré etiquetes:

Antidemocràtic: El tractat no s'aprova per referèndum, ni pel què sembla a l'hora de modificar-lo tampoc preveu tal sufragi universal. Encara seria més llunyà pensar en què un referèndum, en comptes de ser consultiu, fós vinculant, la qual cosa obligaria a prendre les decisions del sufragi. A l'Estat espanyol tenim una constitució que preveu el referendum consultiu (serà dels pocs estats que en faran ús), doncs tampoc tindrà perquè fer cap cas el govern ni el cap d'estat del resultat d'aquest. I és que igualment el nou tractat europeu ja es va aprovar per sorpresa el 28-10-2004. Es requereix la iniciativa d'un milió de ciutadans, i han de ser de diferents estats, per a presentar una proposta a la Comissió Europea, i només a efectes d'aplicació d'aquest tractat.

Hipòcrita: Justifica el naixament del mateix tractat en la voluntat dels ciutadans i els estats. Doncs bé, almenys aquí serà certa la part dels estats, i doncs de la part dels ciutadans no cal que m'enrotlli gaire per a deixar clar que la voluntat dels i les ciutadanes no té res a veure amb el què han escrit.
Contradictori: Promou obertament la millora de la capacitat militar dels estats i fomenta obertament el reforç de la indústia armamentística. A la vegada diu que "*La finalidad de la Unión es promover la paz, sus valores y el bienestar de sus pueblos*".
Colonial: Assumeix la integració d'estats amb règims colonials ("*Països i territoris*"), i s'exclou de l'aplicació dels drets europeus als i les ciutadanes d'aquestes colònies.
Discriminatori: Distingeix entre ciutadans (europeus) i persones, amb el bàsic objectiu de no reconèixer els drets com a universals. Fins i tot no reconeix, entre ciutadans de diferents estats membres, la igualtat de drets: diu que hi ha dret a la jubilació, la sanitat, l'habitatge,.. però en cap cas garanteix la igualtat d'aquests drets, i menys encara dels drets laborals.
Immobilista: No reconeix els drets anomenats "emergents", que varen faltar en la declaració universal dels Drets Humans del 1948. Entre aquests, encara molta gent està esperant el dret a la visibilitat, o també el dret a una mort digna.
Capitalista: Pel concepte de "llibertat de circulació" principalment es fonamenta i garanteix la circulació de capitals dins i fora de fronteres, globalitzant així el capitalisme i parcelant la pobresa, ja que no es garanteixen (ni de lluny) els drets de les persones per sobre dels diners. La immensa majoria del text es dedica a regular el mercat, i sinó a condicionar els drets i deures al mercat.
Privatiu: Insisteix en la propietat intel.lectual (no cal parlar de la propietat material), ja sabem que amb l'objectiu de permetre lucrar-se injustificadament de la cultura, l'oci i la informació a costa de restringir l'accés a milions de persones, tal i com a l'Estat espanyol fa la SGAE.
Policial: Reconeix el dret dels estats, per raons d'ordre públic, a restringir la circulació de treballadors, a restringir els drets dels no-ciutadans (les demés persones). Descarta que aquestes restriccions puguin afectar al comerç o al mercat interior.
Masclista en el llenguatge: Malgrat que parla de la igualtat entre homes i dones, en cap cas es refereix a un grup de persones en gènere femení ni en els dos gèneres. Sempre que hi ha possibilitat de triar, es redacta en masculí.
Críptic: Impedeix la comprensió del text per a una persona sense estudis superiors, doncs amb això fomenta la indefensió jurídica de la majoria de la població (ciutadans i persones).

NG

Filmografia recomanada

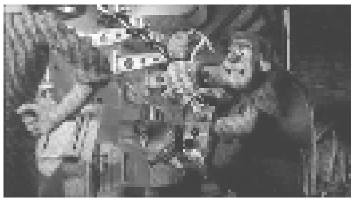
(projeccions previstes al sindicat de Figueres)

Marc Riba & Anna Solanas
"El negre és el color dels déus"
(curtmetratge) Catalunya, 2002 - infantil

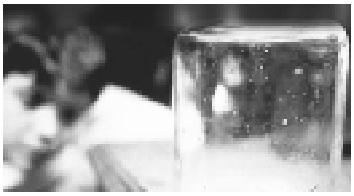
Sabeu que els senyors que semblen de xocolata tenen la tita molt gran com si fos una serp? I que les senyores dels pits rodons quan s'ho miren es posen contentes? Però les nenes a mi no em miren, el meu pitu sembla un cigró.
Aquest curtmetratge escenifica en plastilina la dura investigació d'un nen per resoldre un tòpic que el turmenta.

Nick Park i Peter Lord "Chicken run"
(evasión en la granja)
UK, 2000 - Tots els públics

En una granja d'explotació intensiva de gallines ponedores, aquestes somien en el món exterior. Cada intent de fuga és frustrat, i és castigat severament pels explotadors (els Tweedy), i totes les gallines viuen amb el pànic de què sinó produeixen prou passaran a ser carn d'olla.
Arriba un gall que es fa passar pel "llanero libertario", que motiva unes gallines ja organitzades per a fer una fuga col.lectiva. Una divertida i trepidant metàfora anticapitalista que valora molt la solidaritat.

Luiso Verdejo "...ya no puede caminar"
(curtmetratge) Espanya, 2001

Un nen és instruït pel seu pare per a superar el fàstic que sent cap als animals. El nen va més lluny, posant en pràctica els consells de son pare amb totes les coses que li desagraden.

Mateo Gil "Allanamiento de morada"
(curtmetratge) Espanya, 1998 - Tots els públics

Aquesta és la història d'una mare de família normal, sense grans pretensions, arribar a final de mes i ser una mica més feliç que el dia anterior... tot li va bé fins que se li fiquen a casa dos venedors d'enciclopedies que tenen mil i un recursos per a aconseguir el seu objectiu, com ja ha passat a 1.746.586 casos reals a l'estat espanyol.

Sergio Cabrera "La estrategia del caracol"
Colombia, 1994 - Tots els públics

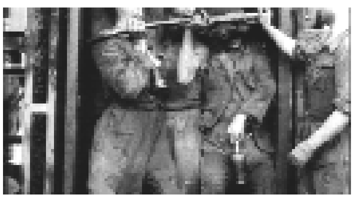

Els veïns d'un dels barris més pobres de la ciutat colombiana de Bogotá lluiten per a evitar el desnonament de la casa on viuen, propietat d'un milionari sense escrúpols. Defenent l'edifici contra jutges i policies, planegen una original estrategia ideada i dirigida per Don Jacinto, un vell anarquista espanyol. La lluita contra els especuladors i els corruptes està perduda abans de començar, però els veïns estan disposats a fer el què sigui per tal de defensar la seva dignitat.

José Antonio Quirós "Pídele cuentas al rey"
Espanya, 2000 - Tots els públics

Tragicòmica recreació de com un treballador, igual com la *Marcha de Hierro*, va caminar desde Asturias fins a Madrid per a demanar explicacions sobre l'article de la constitució on diu que tots els ciutadans tenim dret al treball, després del tancament de la mina de Mieres (com tantes altres mines) havent sofert la repressió policial i traició sindical.
Un film que dóna temps a la reflexió sobre la lluita personal davant l'estat, i com aquesta lluita arrossega la familia amb més o menys implicació voluntària.

L'actual Federació local de la CNT de Figueres i comarca

Amb la sala d'actes de l'edifici sindical ocupada, durant els primers mesos de 1999 els militants altempordanesos de la CNT insistiren davant el delegat del Ministerio de Trabajo a Girona per solucionar el problema. L'acord provisional amb aquest establia la retirada de símbols exteriors i la utilització de la sala per a les activitats sindicals de la CNT fins la resolució de l'expedient reglamentari. Ningú negava el dret de la CNT a tenir un lloc a l'edifici i l'assemblea rebutjà l'oferiment d'un regidor de l'ajuntament (Martí Sans) de fer-se càrrec del lloguer d'un local fins la solució del conflicte. Tot i això, l'octubre de 2000 els buròcrates de CCOO i UGT de Girona encara tenien la barra de protestar perquè la CNT ocupava un petit racó en un edifici de tots els treballadors i que ells fan servir per als seus "negocis", ja que no altra cosa són els sindicats verticals. Què han de fer pels treballadors els que fins i tot els qüestionen un petit racó per organitzar-se?

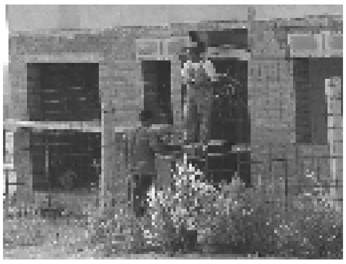

Tot i que alguns companys de l'Ateneu no tenien clara la militància sindical, amb una seu social estable la CNT es consolidà amb l'empenta de tots i del Joanjo Bosch des de la secretaria general. El primer número de la 2a època del Vent del Poble sortí passat l'estiu com a periòdic comarcal d'idees llibertàries i anarcosindicalistes, i el 8 de gener de 2000 enllestien les primeres Jornades Culturals Llibertàries de Figueres. No ho tingueren fàcil, però, ja que la repressió en forma de multes i denúncies anava pujant a mida que la CNT es feia sentir al carrer cada dia una mica més. En una Figueres empastifada de reclams de discoteques, a l'alcalde Armengué i als mossos els molestaven els petits fulls de propaganda de la Confederació, igual que a l'alcalde, socialero també, de la Bisbal li molestà que un treballador de l'ajuntament demanés els seus drets. Com aquest treballador és militant anarcosindicalista, fa anys que els companys lluiten en el cas Paneque, amb ressò arreu Catalunya. Les coses no han canviat gaire des de principi del segle passat pel que fa a la mentalitat i la prepotència de la classe política.

Tot i que aquesta secció d'història, que avui conclou, ha estat centrada en la història de la CNT figuerenca, hem de tenir presents les lluites dels companys de la Bisbal, Olot, Girona i altres nuclis, que podem seguir al llarg de les seves publicacions: Diagnostico A, Dignitat Obrera, Retalls Llibertaris, La Metxa Anarcosindicalista, totes elles fusionades com a Vent del Poble, 3a època, des de la primavera de 2003.

La mobilització dels militants al carrer, els conflictes laborals i socials i la constitució de seccions sindicals ha estat una constant d'aquest període, amb Jan Muñoz en la secretaria general; la plena integració en l'estructura orgànica confederal també, igual que la consolidació de les jornades llibertàries. La feina ben feta i no remunerada per a l'organització, però, el que fa és portar més feina. Per aquesta raó, a la tardor de 2003, la Federació local de Figueres fou triada pels sindicats de la CNT a Catalunya per fer-se càrrec del Comitè regional de Catalunya i Balears.

Cloenda

Concloure amb les mateixes paraules amb les que vam començar fa cinc anys, perquè "hem tingut i tenim el projecte de canviar el sistema no necessitem inventar-nos el passat, ni amagar els nostres errors; al contrari, necessitem tenir-los molt presents, aprendre dels mateixos i posar-hi remei, per tornar possible l'autogestió, la utopia". No oblidem, però, que el sistema -seguim Debord- organitza amb destresa la ignorància del que succeeix, i immediatament després, l'oblit d'allò que, malgrat tot, arribem a conèixer. No hem tractat de magnificar la CNT, que és tan sols una eina.
Els protagonistes que fan la història no són els historiadors, som nosaltres, ets tu. La historiografia oficial el que fa massa sovint és amagar-la i interpretar-la en funció dels interessos econòmics, polítics i ideològics de qui ha tingut i té el poder, els privilegiats, disfressats de populars, socialistes o republicans a conveniència del moment i de l'ànsia de poder dels professionals que tenen al seu servei: la classe política.

Col·lectiu Marc

Ens baixem els pantalons!
Del 7 de gener a 5 de febrer
MediaMarkt
JO NO SÓC TONTO
VISCA L'EUROPA DEL CAPITAL